

Kaksi aasia. Iloinen Kärsimys. Valikoima Martti Lutherin saarnoja.

Suom. Anja Ghiselli. Helsinki 1996 (Kirjaneliö), s. 56-60. Sermo in die Palmarum. 20. 24.3.1521. WA 9,633-637.

Kaksi aasia

Palmusunnuntain saarna, [Matt. 21:1 - 9](#)

»Hoosianna Pojalle... Jumala, suo siunaus ja onni tälle Daavidin pojalle (tälle kuninkaalle) ja apu korkeuksissa.»

Tämä evankeliumin kohta kertoo meille ennen kaikkea yhdestä asiasta: mitä on kristillinen kirkko ja kristillinen elämä. Tarkastelkaamme sitä lyhyesti.

Olemme kuulleet, että kristillisessä kirkossa saarnaajien tulee julistaa ainoastaan Kristusta, jotta ihminen tietäisi, mihin hän voi luottaa ja minkä varaan perustaa omantuntonsa. Sillä tämä yksi on kivijalka, jonka varaan ihmisen omantunto on asetettu. Koska tämänpäiväisessä evankeliumitekstissä on puhe juuri siitä, käsittelemme jaetta, jonka Matteus profeettaan ([Sak. 9:9](#)) viitaten valitsee. Evankeliumin kirjoittaja itse sanoo, että tämä kaikki on tapahtunut siksi, että profeetan sana kävisi toteen. Tämä on epäilemättä järjestetty sillä tavoin, että kulkue itse on teko ja kertomus siitä on sana. Katsokaamme nyt, miten tämä kaikki tapahtuu.

Kertomus ja myös profeetta puhuvat ensiksi kahdesta aasista. Nämä kaksi aasia tarkoittavat koko kansaa, jonka tulee päästä taivaaseen ja joka on määrätty kuulemaan evankeliumi. Mutta Kristus yksin ratsastaa toiselle näistä aaseista. Apostolit eivät ratsasta. Kulkueessa on vain yksi ratsastaja, Kristus. Me emme enää ole aaseja, joilla jotkut muut ihmiset ratsastavat. Juuri tästä olen puhunut jo aikaisemminkin: evankeliumi haluaa johtaa meitä yksimielisyyteen, että vastustaisimme kaikkia oppeja, kaikkia tekoja ja väärää uskoa, jotka ajavat meitä muualle kuin Kristuksen luo. Omantunnon tulee olla suuntautunut vain Kristukseen.

Jos Jumala olisi halunnut, että joku toinenkin kuin Kristus olisi ratsastanut omallatunnonamme, silloin hän kai olisi sallinut pyhän Pietarinkin nousta aasin selkään. Apostolit ovat kuitenkin vain palvelijoita kuten teksti kertoo: »Ja he auttoivat häntä istuutumaan aasin selkään.» ([Matt. 21:7](#).) Kristus salli heidän auttaa hänet aasin selkään, vaikka hän itsekin olisi voinut sinne nousta osoittaakseen, että apostolit ovat vain tämän asian palvelijoita. Siksi kaikkien niiden, jotka haluavat kuulua hengelliseen säätyyn, tulee tiukasti pitää huolta siitä, että he eivät nouse ratsaille, ja meidän ihmisten puolestamme tulee pitää huolta siitä, että emme pidä heitä Herranamme. Meidän on pidettävä yksin Kristusta Herrana, sillä hänellä on valta meihin ja meidän tulee panna toivomme ja luottamuksemme yksin häneen.

Herra valitsee kaksi aasia: toisen, joka on tottunut ratsastajaan, ja toisen, jolla kukaan ei ole aikaisemmin ratsastanut. Me olemme nämä kaksi aasia sielullisesti ja ruumiillisesti. Ellei Kristusta saarnata, on ihminen siinä asemassa, että jokainen ajaa ja piiskaa häntä - hänellä ei ole hetkenkään rauhaa. Ihminen ei kerta kaikkiaan vapaaehtoisesti täytyä lain määräyksiä. Sen minkä hän tekee, hän tekee vain ankaran rangaistuksen pelosta. Näin hänen tulee olla hurskas, ja hänet ajetaan siihen.

Nuori aasikaan ei ole vapaaehtoinen eikä halukas - se ei salli kenenkään ratsastaa selässään, kunnes Kristus tulee ja saa omantunnon iloiseksi ja innokkaaksi tekemään sen, mikä sen tuleekin tehdä - silloin aasi mielellään hyväksyy ratsastajan selkäänsä.

Niinpä nämä kaksi aasia tulee sulauttaa yhdeksi ihmiseksi. Kristus asuu sydämessä, se on hänen hallinta-alueensa. Hän tekee sydäimestä hurskaan ja iloisen, niin että vanhan aasin täytyy seurata. Tästä sitten alkavat teot lihan ja veren hillitsemiseksi, lähimmäisen auttamiseksi ja hengen seuraamiseksi. Tämä on siis aidon kristillisen elämän kuvaus.

Nuori aasi, joka kantaa Kristusta, kuvaa ihmisen uskoa Kristukseen. Vanha aasi, joka seuraa nuorta, merkitsee sitä, että ihmisen tulee tehdä myös hyviä tekoja, jotka seuraavat uskosta. Näin Kristus ratsastaa hengessä mutta hallitsee myös ruumista. Hän siis lopultakin ratsastaa molemmilla aaseilla. Ihminen on täysin vapaa - niin vanhan kuin nuorekin aasin osalta. Kukaan ei enää voi pakottaa vanhaa aasiakaan tekemään vain ulkonaisia tekoja. Meidän ei enää tule valikoida aikaa eikä paikkaa, sitä tai tätä, mikä meitä sitoo. Älä enää pyri tekemään muuta kuin seuraamaan nuorta aasia, toisin sanoen anna hengen hallita itseäsi ja pidä lihasi kurissa, ettei se vastusta henkeä vaan on sille alamainen. Tällä tavoin kristityn ihmisen on annettava olla vapaa kaikista laeista.

Katsokaamme edelleen, mitä muuta Kristus kääntää apostoleiden tehdä. Kristus sanoo heille: »Menkää kylään, päästäkää ne (aasit) irti ja tuokaa ne minulle.» ([Matt. 21:2.](#)) Aasit ovat sidottuina. Tämä tarkoittaa soveltaen sitä, että meitä sitoo laki. Ennen kuin Kristus tulee, ihminen on jatkuvasti vankina. Sillä niin kauan kuin hän haluaa tämän tai tuon teon avulla tulla hurskaaksi, hän on kokonaan sidottu siihen tekoon. Tätä kestää, kunnes apostolit tulevat ja irrottavat aasin lieasta, toisin sanoen saarnaavat syntien anteeksiantamusta. Sitten Kristus ratsastaa aasilla ja lahjoittaa hyvän omantunnon. Hän siis ratsastaa sillä juuri nytkin ja on läsnä ihmisen sydämessä. Sinun ei tule ajatella, että Kristus olisi vain taivaassa. Hän on itse läsnä ja ohjaa aasia, minne se meneekin. Aasi ei tosin näe häntä. Se katsoo vain kulkusuuntaan, mutta kuitenkin se tuntee ratsastajan aivan selvästi selässään. Aivan samoin on meidän laitamme. Kun Kristus on sydämissämme ja me uskomme häneen, me emme näe Kristusta, mutta me tunnemme hänen läsnäolonsa meissä.

Nyt seuraa profeetan sana: »Katso, sinun kuninkaasi tulee lempeänä.» ([Matt. 21:5.](#)) Tämä tarkoittaa, että olet ollut kirottu, sinun omatuntosi on raskas ja painaa sinua, paha henki ratsastaa sinulla. Tunnet, että omatuntosi ahdistaa sinua, ja haluat vapaaksi tästä ahdistuksesta. Iloitse siitä, sillä kuningas tulee. Hän itse tulee ratsastamaan sinulla ja kohtelee sinua lempeästi. Sinä olet ollut ahdistunut, mutta hän ei ahdistaa sinua. Olet sidottu, hän vapauttaa sinut. Siksi hän sanoo »kuninkaasi» eikä tyranni eikä vihollinen. Sillä tyranni, paha henki, joka sinua ahdisti, ei tule sinun luoksesi, vaan sinä olet mennyt hänen luokseen. Kuningas sen sijaan tulee itse, ennen kuin olet sitä ansainnut - sinun suunnitelmistasi piittaamatta. Olet aivan kuin aasi, joka ei ajattelekaan pyytää ketään ratsastamaan selässään.

Kristuksen itsensä täytyy tulla ja hän tulee sinun luoksesi, kuten profeetta sanoo: köyhänä, vanhurskaana ja pelastajana ([Sak. 9:9](#)). Evankeliumin kirjoittaja on ilmaissut nämä kolme asiaa latinan sanalla mansuetus (suom. 'lempeä, nöyrä, hiljainen') ja hän haluaa tällä sanalla ilmaista, että sinun ei tule pelätä, sillä hän ei tule ankarana tuomarina eikä vihaisena herrana. Hän ei vaadi sinulta mitään, vaan hän haluaa rauhoittaa omaatuntoasi. Hän tulee luoksesi armahtakseen sinua.

Sana, josta profeetta käyttää latinan sanaa pauper ja evankeliumin kirjoittaja sanaa mansuetus, on hepreaksi ani ja tarkoittaa sääliä, kurjaa ihmistä. Siksi tämä sanonta tarkoittaa, että tämä kuningas tulee sinun luoksesi yhtä kurjana kuin sinä itse olet. Hän on ottanut sinun kurjuutesi ja surkeutesi sydämelleen ja kannettavakseen. Hän ei siis tule luoksesi esittääkseen sinulle vaatimuksia, mihin hänellä tosin olisi oikeus.

Tunnusta hänet ja ota hänet vastaan niin saat ilon. Sinulla on toki syytä ylistää ja kiittää häntä, kuten evankeliumin ihmisjoukkokin tekee. Ota hänet vastaan ja saat olla vakuuttunut, että hän ottaa itselleen sinun surkeutesi ja kärsii sinun vuoksesi. Luota häneen ja pääset kurjuudestasi. Näin meidän tulee ymmärtää tämä sana ja käsittää se uskon avulla. Emme saa pitää sitä pelkkänä tarinana ja vain sanoa: »Katso tämä on merkki, joka sinun tulee saada. Hän istuu hiljaisena aasin selässä.» Tosiasiassa on niin, että aivan samoin kuin hän tässä saapuu ulkoisesti, hän tulee myös sinun sisimpääsi.

Tämä riittääköön tällä kertaa evankeliumista, jossa meille hahmotellaan kristillisen elämän muoto. Kristillinen elämä perustuu uskoon, toivoon ja rakkauteen. Usko on luottamusta Kristukseen ja siihen lupaukseen, jonka olemme evankeliumissa kuulleet. Toivo on sitä, että todella odotamme iankaikkista elämää, ja emme ajattele elävämme täällä ikuisesti. Rakkaus merkitsee, että annamme ruumiimme lähimmäisen palvelukseen. Tässä on koko evankeliumin sisältö sellaisena kuin olemme sen kaikkina aikoina kuulleet.

Päätän saarnani lyhyeen kehoitukseen. Olen usein selittänyt teille, mikä on evankeliumissa esitetty oikea kristillinen oppi ja millaiselta näyttää minun mielestäni oikea kristillinen elämä. Se teidän pitäisi käsittääkseni jo ymmärtää. Siitä seuraa, että jos teidän kohdallanne asiat ovat toisin, ne eivät ole oikealla tolalla. Minähän puhun teille niin paljon kuin suinkin pystyn. Jos ette kuitenkaan ota puheistani opiksenne, en voi enempää

tehdä. Jos te suhtaudutte puheisiini kevytmielisesti ja pidätte niitä pilana, en voi tehdä mitään asian auttamiseksi. Te itse olette vastuussa siitä, mitä teette tai jätätte tekemättä.

Tahdon kuitenkin varoittaa teitä sananlaskun sanoin: »Pilkka sattuu omaan nilkkaan.» Jumala, meidän Herramme, sytyttää suuren valon jotta nähtäisiin, mikä on oikea oppi ja evankeliumi ja että paavin opit ovat narrin ilveitä, jotka turmelevat monia sieluja. Siksi pyydän teitä, luopukaa tekojen tuomasta pyhydestä ja harjoittautukaa rakkaudessa. Huomatkaa vihdoinkin, että Jumala koettelee meitä. Se tapahtuu siksi, ettei meille kävisi samoin kuin Kapernaumin asukkaille, joista hän sanoo: »Sodoman ja Gomorran maan on tuomiopäivänä oleva helpompi.» ([Matt. 10:5.](#)) Jos valehtelen, olen valehdellut teidän vuoksenne. Jos taas sanon totuuden, tapahtuu se teidän hyväksenne. Katsokaa siis, että otatte puheeni todesta. Jos Jumala pitää niitä pilana, en pidä häntä enää Jumalana. Jos te taas pysytte ennallanne, entiseen tilaanne jähmettyneinä, olisi parempi, etten olisi saarnannut sanaakaan.